

Jeg er ikke meget i tvivl om, at de fleste mennesker har fundet ud af, der er forskel på mænd og kvinder i privatlivet. Men når vi er på arbejdsmarkedet, er det så ikke på tide, at vi kvinder accepteres som værende mennesker? Det ville dog være dejligt, hvis vi kvinder ikke altid skulle stå heroppe og sige: Uha, nu skal vi have en kvotetildeling for kvinder her og kvinder dér og kvinder mig op og ned ad vægge. Det duer ikke!

Vi er mennesker, og den dag, vi går ud og siger hver evige eneste gang, vi møder noget, der overhovedet kunne virke eller påstås at være diskriminerende: Vi er mennesker alle sammen, og uanset om vi er mænd eller kvinder, er vi at regne som værende mennesker på arbejdsmarkedet – så var vi fri for de diskussioner, så havde vi ikke den form for diskriminering, som SF bliver ved med at påstå vi har.

Jeg er med på, at man godt kan sige lidt pænt: Nå ja, men der står jo også i dette beslutningsforslag, at der skal være mindst 33 pct. af det andet køn. Jamen jøsses da, er der andre steder end i Ligestillingsrådet, man har et flertal af kvinder på nuværende tidspunkt? Dér har man så at sige ingen mænd. Det kan selvfølgelig være kedeligt for dem, der sidder der, men de kan måske se det positive i det.

Fremskridtspartiet ønsker ikke at være med til nogen form for kvotetildeling på grund af køn, race eller anden form for diskriminering. Fremskridtspartiet går ind for, at vi respekteres som værende mennesker på arbejdsmarkedet, og det kan vi kun, hvis vi stopper al den diskussion om, hvilket køn vi har, når vi går ud på arbejdsmarkedet, hvis vi får nedlagt Ligestillingsrådet, og hvis vi får nedlagt hele den form for diskussion. Tiden er løbet fra det, og det burde SF også have konstateret.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Og jeg, som frygtede, at denne debat ikke ville bringe noget nyt! Nu har vi dog fået det på pulten med brask og bram: Kvinder er mennesker, hurra!

Børn er også mennesker, men det hindrer ikke, at vi kan beskæftige os med de særlige børneproblemer. Gamle er også mennesker, pensionister er mennesker, og funktionærer er mennesker, men det hindrer alt sammen ikke, at vi kan beskæftige os med de særlige problemer, der knytter sig til den gruppe ligeværdige mennesker. Det er ikke nogen nyhed – det turde

være fremgået af min indledning – men som et argument for, at vi ikke skulle kunne beskæftige os specielt med kvindespørgsmål og kvindeproblemer, er det ikke fem sure sild værd.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Fru Annette Just har det med altid at sige tingene ligeud, og det er altid rart. Men jeg synes også, fru Annette Just skal holde sig til temaet.

Der ligger ikke noget i beslutningsforslaget om, at der skal være kvoteordninger for antallet af stillinger. Jeg ved ikke, hvor fru Annette Just har det fra. Det handler om, at vi vil have en debat om de problemer, der er omkring ligestillingen i dag. Det har aldrig været SF's forslag, at der skulle være kvoteordninger for antallet af stillinger til kvinder.

Jeg ville ønske, fru Annette Just ville forholde sig til temaet i dag: Har vi en debat om Ligestillingsrådets sammensætning, en debat om, hvordan Ligestillingsrådet skal fungere fremover? Ja eller nej til de spørgsmål – og lade være med hele tiden at forholde sig til, at fru Annette Just i øvrigt er uenig i, at vi overhovedet har en ligestillingslovgivning.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Jeg er da frygtelig ked af, hvis der står noget galt på det beslutningsforslag, jeg har fået udleveret, men her står der i hvert fald:

»I Ombudet skal hvert køn være repræsenteret med mindst 33 pct.«

Det er dog en slags kvoteordning, at der i hvert fald skal være 33 pct. af det ene eller det andet køn.

Så til hr. Arne Melchior, som siger: Ih, vi kan da diskutere både børn og ældre og funktionærer, de er da alle sammen mennesker. Ja, det er fuldstændig korrekt; de er mennesker, men der er også både mænd og kvinder. Der findes både pigebørn og drengbørn, der findes ældre kvinder og mænd, og der findes, så vidt jeg ved, også kvindelige og mandlige funktionærer. Men vi står ikke og diskuterer, om vi skal lave én politik for drengbørn og én politik for pigebørn, eller gør vi? Jeg har i hvert fald ikke oplevet det, og jeg vil nok indrømme, at så ville jeg også springe op på talerstolen.

Nej, det, jeg harcelerer over her, er, at vi skal dele folk op i mænd og kvinder, både når vi taler om arbejdsmarked, og når vi taler om alle andre ting. Lad os dog erkende, at vi alle sam-